

[Asger Jensen.]

for at inddrive bidrag fra disse personer, og så vidt jeg kan se, bliver man endnu svagere stillet efter nærværende forslag.

§ 25 i lovforslaget fastslår, hvem der har forsørgerpligt, og det er muligt, at tanken bag forslaget er, at det ikke er socialvæsenet, der skal håndhæve, at bestemmelserne i denne paragraf sker fyldest, men at dette skal håndhæves ved hjælp af straffeloven. Borgerlig straffelovs § 213 fastslår, at den, „som ved modvillig at undrage sig en ham over for nogen af de nævnte personer påhvilende forsørgelses- eller bidragspligt udsætter dem for nød, straffes med fængsel indtil 2 år eller under formildende omstændigheder med hæfte.“ Den 25. april 1960 stadfæstede østre landsret en dom på 3 måneders fængsel, som en sådan forsømmelig forsørger var blevet idømt ved Københavns byrets 10. afdeling.

Et andet område, på hvilket man ude i de sociale udvalg står magtesløs, angår lægemisbrug. Et socialvæsen har over for mig oplyst, at det i 1959-60, altså det sidst afsluttede regnskabsår, til 3 — ganske vist invalide- eller folkepensionister — har måttet udbetale henholdsvis 9 406 kr., 8 672 kr. og 8 489 kr. til lægehjælp til de pågældende. Endvidere oplyses det, at der i det samme regnskabsår til 8 personer i gennemsnit er betalt 5 452 kr. til lægehjælp, og i oktober kvartal måtte der betales 2 200 kr. for en enkelt patient. Så vidt jeg har kunnet få oplyst, består den væsentligste del af lægehjælpen i, at lægen tilkaldes om natten for at give smertestillende indsprøjtninger. Jeg skal på denne baggrund tillade mig at spørge, om den højtærede socialminister vil overveje en bestemmelse, hvor efter det sociale udvalg får ret til at indlægge sådanne patienter i lighed med alkoholskadede til helbredelse eller, hvis de smertestillende indsprøjtninger alene er en vane, da til afvænnning.

Da lovforslaget forudsætter, at der ikke mere skelnes mellem særhjælp og kommunehjælp, er det en logisk følge af den generelle betalingspligt, at kommunehjælp bortfalder. Det er en ringe del af denne hjælp, det har været muligt at få tilbagebetalt, og det er et spørgsmål, om det ud fra et revalideringssynspunkt er ønskeligt, at alle, der må hjælpes over en vanskelig situation,

skal have en tilbagebetalingsbyrde at lide under. Den nuværende form for tilbagebetaling har betydet uforholdsmæssigt store administrationsomkostninger, hvorimod den fremtidige hjælp, der nu ikke mere er lån, må blive en skattepligtig indtægt, så at der gennem skatten tilbagebetales en del af hjælpen. Vi må så ved lovforslagets videre behandling overveje, om de sociale udvalgs bemyndigelse til at pålægge tilbagebetalingspligt er tilstrækkelig vidtgående. Jeg tænker også her på de forsømmelige forsørgere. Hvis en familie må hjælpes, medens familieforsørgeren faktisk oppebærer en normal indtægt, må det være rimeligt, at han fuldt ud ifalder tilbagebetalingspligt.

§ 49 bestemmer, at det er forbudt at yde ekstra hjælp til personer, der er i stand til at oppebære invalide-, folke- eller enkepension, arbejdsløshedsunderstøttelse eller offentlig hjælp, der svarer til fuld forsørgelse. Stk. 2 giver dog mulighed for at dispensere herfra, dersom en indstilling fra det sociale udvalg tiltrædes af $\frac{2}{3}$ af kommunalbestyrelsens medlemmer. Tanken bag dette forslag må formodentlig være, at hjælp under disse omstændigheder kun kan ydes i ganske særlige tilfælde. Dette synspunkt er jeg enig i, men det forekommer mig, at den besværlige bevillingsmåde ikke bærer præg af megen praktisk sans hos forslagsstillerne. Ekstra hjælp til disse personer vil jo kun blive ydet i en nødsituation som f. eks., hvor en familie står over for at blive sat på gaden og der ikke vil være tid til at afvente et møde i kommunalbestyrelsen. Jeg tvivler også på, at kommunalbestyrelsen vil være mere tilbageholdende med disse bevillinger, og sådanne intime personlige sager er i det hele taget ikke egnede til at drøftes i en større forsamling. Jeg kan imidlertid tiltræde det synspunkt, at der stort set bør være enighed om sådanne bevillinger, og skal derfor foreslå, at der i stedet for af praktiske grunde gennemføres den bestemmelse, at der i udvalget skal være kvalificeret majoritet for sådanne bevillinger.

§ 69 giver det sociale udvalg ret til, i visse tilfælde pligt til, at eftergive tidligere modtagne hjælp med tilbagebetalingspligt samt restancer for forskudsvis udlagte bidrag. Der er her to principper, der bør overvejes: for det første om det er nødvendigt med en